

THE GHOST OF BOSTON

FERDINANDO FREGA

MZIMU WA BOSTON

THE SYSTEM · 12

Unapozungumzia miaka miwili ya mwisho ya maisha yako, hufuatilii tu mwanzo na mwisho. Unaeleza mahali pa kuvunjika ambapo hakuna kurudi, bali majaliwa tu, kama yalivyo yangu.

Lilikuwa limekaribia kuwa mantra. Kila mtu alipojiuliza wewe ni nani, jibu lilikuja kwa urahisi, likijulikana na wengi lakini likieleweka kweli na wachache tu.

Kuwa si zaidi ya mtu ambaye hakuna anayetarajia kwamba yupo, na bado uko pale. Nasi tuna jina lilelile.

Shahidi wa kwanza wa kweli wa uwepo huo alikuwa binti yangu Giorgia, mwenye miaka ishirini na mitatu, anayeishi na kupooza kwa sehemu katika viungo vyake vya chini, zawadi ya kuzaliwa iliyosababishwa na kujifungua kulikochelewa na, labda, uangalifu usiotosha.

Hasira yake ikawa changamoto yangu, hasira ileile niliyokuwa nimeiacha kwenye kaburi la mama yangu na baadaye nikaipata tena ndani yake. Hakuwahi kukosa nafasi ya kunipa changamoto, kunikabili, kuniambia kila kitu kuhusu tabia yangu kilichomkera. Alikuwa amelelewa na mama yake, mwanamke wa kawaida na mwenye elimu, pamoja na utata wa ziada wa kuwa mhitimu wa chuo kikuu aliyejumuika kikamilifu katika mfumo unaokubalika wa jamii.

Hiyo ndiyo ilikuwa hali yao ya kawaida. Ilikuwa ndicho hasa nilichokuwa nimekiweka kando daima na kukitenga na maisha yangu.

Hapakuwa na maana ya kubishana na wanawake wawili wa familia yangu. Nisingeshinda kamwe. Si kwa sababu walikuwa sahihi, bali kwa sababu ya tabia. Daima nilipenda kushindwa. Hawakulijua hilo kamwe.

Ilikuwa usiku mmoja wa Agosti wenye joto la kukaba. Nilikuwa nimeacha kula chakula cha jioni, njia nyingine ya kujithibitishia kwamba nimeumudu ukaribu na chakula pia, pale kelele kali iliponiambia.

Nilidhani ni mbwa, Labrador wangu wa Kimarekani, chanzo pekee cha kimantiki cha sauti kama hiyo. Lakini nilikosea.

Nilipofika chumba cha kulia chakula, nilimwona ameketi kwenye kiti cha mikono chekundu akiwa na tabasamu lake la nusu.

Nilimjua.

Alikuwa Mzimu wa Boston.

Alinisalimu kutoka upande wa pili wa chumba kama rafiki wa zamani na mara moja akalalamika kwa kulazimika kusafiri hadi Calabria ya Kisaudi. Nyuzi 45 za Selsiasi zilikuwa nyingi mno hata kwake, na kulazimishwa kuondoka kwenye fukwe baridi za Maine hakukuwa kumeboresha hali yake.

Alinikumbusha hadithi tatu nilizochapisha katika sehemu ya hadithi za kubuni ya Gillettenarrative. Msoma Viganja, alisema, iliwafurahisha wenzake wengi, na baadhi yao walikuwa wakijiuliza yote hayo yalitokea lini.

Sikuwa na hamu ya kuandika mwendelezo, kwa hiyo baada ya kumtuliza, nilimuuliza ni nini kilichomleta nyumbani kwangu.

“Nimekuja kwa sababu nyingine,” alijibu.

Asili ya mkutano huo haikuwa ya kiroho, ya kichawi, ya kifumbo, ya kiuhariri, ya kifasihi, wala ya kifedha. Hakuwa na makubaliano na mtu yeyote wa P&G. Alitaka tu kunisimulia hadithi yangu mwenyewe, kunieleza mimi ni nani, na kunifunulia sehemu yangu nisiyoijua.

Niliweka wazi kwamba mjadala ukigeuka kuwa wa kiantropolojia, wa ukoo, au wa kijinakolojia, nisingelipa hata senti. Nisingejandikisha kwa chochote. Sikuhitaji kujua kama nilikuwa wa tabaka la watukufu au wa nyumba fulani ya kale.

Kuwa kile nilichokuwa tayari kulionekana kunatosha.

“Babu yako wa kale alikuwa Mgeorgia,” alisema. “Watu ambao kwa muda mrefu wameishi katika mvutano na Warusi. Watu makini, sahihi. Si wapenda vita. Ni wapenzi wa maisha tu.”

“KARIBU,” nilijibu. “Sasa hadithi inaanza kuvutia.”

“Kweli wewe ni mwanaharamu wa fahari, Blade frega,” mzimu alisema. “Sehemu ya ulichoandika kuhusu asili yako ni kweli. Silika ileile inayokuongoza daima. Lakini ninakaribia kukueleza kile ambacho usingeweza kamwe kukiandika kwa sababu hukukijua.”

Alielekeza kidole kwenye kiti kingine cha mikono chekundu.

“Keti. Hakuna mpiga ramli hapa. Tuko peke yetu. Tutazamane vizuri na tuelewane kidogo zaidi.”

Ferdinando Frega

Gillette Man ✂